

Carta

Manuscris fondator

Ediția 1.0

Principiile fondatoare ale Comunității Drumului.

VIA
DOBROGEANA

Cuprins:

Notă a manuscrisului

Capitolul 1 - Înainte de primul pas

Art. 1 · De ce există Via Dobrogeana

Art. 2 · Întâlnirea

Art. 3 · Drumul

Capitolul 2 - Ceea ce păstrăm

Art. 4 · Locul nu ne aparține

Art. 5 · Comunitățile sunt centrul

Art. 6 · Memoria vie

Art. 7 · Natura are propriul ritm

Capitolul 3 - Cum mergem împreună

Art. 8 · Fiecare își găsește locul

Art. 9 · Responsabilitatea

Art. 10 · Încrederea și cuvântul dat

Art. 11 · Parteneriatul

Art. 12 · Decizia și măsura

Art. 13 · Ceea ce lăsăm mai departe

Încheiere - Legământul Drumului

Notă a manuscrisului

Manuscris fondator

Carta Via Dobrogeana nu aparține unei organizații, unei generații sau unui grup restrâns. Ea aparține Drumului și tuturor celor care îl vor construi, îl vor străbate, îl vor îngriji și îl vor transmite mai departe.

Acest manuscris adună principiile fondatoare ale Comunității Drumului. Nu este un regulament și nu încearcă să prevadă fiecare situație. Rostul său este să ofere un reper comun: un mod de a privi Dobrogea, de a întâlni oamenii ei și de a ne purta responsabil față de locurile prin care trecem.

Via Dobrogeana este mai mult decât o linie pe hartă. Este o legătură între ape, piatră, sate, orașe, istorii și oameni. Drumul devine viu numai atunci când fiecare dintre cei care îl ating se poate regăsi în el fără a-i lua locul celuilalt.

De aceea, Carta nu vorbește în numele unei singure voci. Ea caută acel limbaj simplu și durabil în care se pot recunoaște călătorul și localnicul, copilul și cercetătorul, fermierul și pescarul, profesorul, voluntarul, antreprenorul, artistul și omul care ajunge pentru prima dată în Dobrogea.

Ediția 1.0 este forma fondatoare a acestui legământ. Ea va putea fi îmbogățită prin experiența Drumului, dar nu trebuie golită de esența sa: respectul pentru adevăr, măsură, muncă, ospitalitate, încredere și grija față de ceea ce am primit.

Capitolul 1
Înainte de primul pas

Capitolul 1 - Înainte de primul pas

Art. 1 · De ce există Via Dobrogeana

Există locuri care nu trebuie doar vizitate. Ele trebuie înțelese. Dobrogea este unul dintre aceste locuri.

Între Dunăre și Marea Neagră, apa, piatra, vântul și oamenii au construit, de-a lungul timpului, un ținut care nu poate fi cuprins într-o singură imagine. Delta, Munții Măcinului, stepa, podgoriile, cetățile, satele și orașele nu sunt fragmente izolate. Sunt părți ale aceleiași memorii.

Via Dobrogeana există pentru a lega aceste lumi fără să le uniformizeze. Drumul nu trebuie să transforme Dobrogea într-un decor și nici comunitățile în simple opriri. El trebuie să facă vizibile legăturile dintre natură, patrimoniu, muncă, credință, hrană, tradiții și viața de fiecare zi.

Un traseu unește puncte pe hartă. O comunitate unește oameni. De aceea, Via Dobrogeana nu se măsoară numai în kilometri. Se măsoară în întâlniri adevărate, în locuri păstrate, în povești ascultate și în valoarea care rămâne în comunitățile prin care Drumul trece.

Via Dobrogeana nu cere nimănui să cucerească Dobrogea. Cere răbdare. Cere să observăm înainte de a explica, să ascultăm înainte de a vorbi și să înțelegem înainte de a judeca.

Acesta este primul său rost: să creeze o cale prin care Dobrogea să poată fi descoperită fără a fi consumată, cunoscută fără a fi simplificată și iubită fără a fi posedată.

Drumul începe înaintea primului pas: în felul în care alegem să privim locul.

Capitolul 1 - Înainte de primul pas

Art. 2 · Întâlnirea

Orice călătorie adevărată începe printr-o întâlnire. Nu cu un obiectiv, ci cu un loc care ne obligă să încetinim și să fim prezenți.

Unii ajung în Dobrogea pentru mare. Alții pentru Deltă, pentru păsări, pentru cetăți, pentru vin, pentru lumină sau pentru liniștea câmpurilor. Drumul nu le cere să aleagă o singură Dobroge. Îi ajută să vadă că toate aceste lumi trăiesc împreună.

Întâlnirea cu un ținut nu se produce atunci când îl fotografiezi, ci atunci când începi să-i recunoști ritmul. Când înțelegi de ce pescarul citește apa, de ce fermierul privește cerul, de ce viticultorul nu grăbește timpul și de ce o gazdă oferă mai întâi răgaz, apoi poveste.

Oamenii locului nu sunt decorul Drumului. Ei sunt păstrătorii lui firești. Fără memoria, munca și ospitalitatea lor, Via Dobrogeana ar rămâne o linie fără viață. De aceea, cel care vine este oaspete înainte de a fi turist, iar cel care îl primește este partener înainte de a fi furnizor.

Întâlnirea cere respect reciproc. Călătorul nu vine să corecteze locul după propriile așteptări. Comunitatea nu trebuie să se prefacă pentru a-i face pe plac. Adevărul unei experiențe se naște atunci când fiecare rămâne el însuși și îi oferă celuilalt timp, atenție și bună-credință.

Via Dobrogeana își împlinește rostul atunci când omul pleacă având mai multe întrebări decât răspunsuri, când revine și când lasă în urmă mai multă grijă decât zgomot.

Aceasta este întâlnirea pe care Carta o așază la începutul Drumului: întâlnirea dintre om și loc, dintre oaspete și gazdă, dintre ceea ce am primit și ceea ce alegem să ducem mai departe.

Dobrogea nu cere să fie admirată de la distanță. Cere să fie întâlnită.

Capitolul 1 - Înainte de primul pas

Art. 3 · Drumul

Via Dobrogeana este un drum numai în măsura în care pune lucrurile în legătură. Nu este o succesiune de obiective și nici o colecție de imagini frumoase. Este o cale prin care locurile, oamenii și poveștile lor pot fi întâlnite într-o ordine care capătă sens.

Drumul nu începe la indicator și nu se termină la destinație. El începe cu pregătirea celui care pleacă și continuă prin felul în care acesta se poartă. O hartă poate arăta direcția, dar numai caracterul călătorului dă valoare trecerii sale.

Pe Via Dobrogeana se poate merge pe jos, cu bicicleta, pe apă sau, acolo unde locul permite, cu alte mijloace de deplasare. Niciunul dintre ele nu definește Drumul. Ele sunt doar forme prin care oamenii ajung aproape de Dobrogea. Esențial este ca deplasarea să nu devină mai importantă decât locul și să nu-i tulbure ritmul.

Drumul trebuie construit cu măsură. Marcajele, bornele, spațiile de odihnă, informațiile și experiențele propuse au rostul de a orienta și de a proteja, nu de a ocupa peisajul. Tot ceea ce adăugăm trebuie să pară că aparține locului, fără să-l falsifice și fără să-i ia vocea.

Via Dobrogeana nu promite confort permanent și nici spectacol la fiecare pas. Ea oferă întâlnirea cu un teritoriu real, cu distanțe, vânt, arșiță, apă, tăcere și uneori dificultate. Acestea nu sunt defecte ale Drumului. Sunt parte din adevărul lui.

Cel care îl străbate nu primește dreptul de a lăsa urme oriunde. Primește responsabilitatea de a lăsa locul întreg pentru cei care vin după el.

Drumul ne leagă numai atunci când trecerea noastră nu rupe nimic.

Capitolul 2

Ceea ce păstrăm

Capitolul 2 - Ceea ce păstrăm

Art. 4 · Locul nu ne aparține

Dobrogea nu începe odată cu Via Dobrogeana și nu va depinde de ea pentru a exista. Drumul vine într-un ținut format cu mult înaintea noastră și trebuie să se așeze cu smerenie în această continuitate.

Natura, patrimoniul, tradițiile și memoria comunităților nu sunt resurse fără limită. Ele nu pot fi folosite oricum doar pentru că pot atrage oameni, imagine sau venit. Fiecare activare, amenajare, eveniment ori parteneriat trebuie judecat mai întâi prin ceea ce protejează și abia apoi prin ceea ce produce.

A păstra nu înseamnă a îngheța locul. Comunitățile au dreptul să se dezvolte, să construiască și să-și aleagă viitorul. Carta nu transformă trecutul într-o obligație și nici tradiția într-un spectacol. Ea cere doar ca schimbarea să nu rupă legătura dintre oameni, memorie și teritoriu.

Un loc poate fi degradat și fără a fi distrus fizic. Poate fi golit de sens prin aglomerație, zgomot, publicitate excesivă, imitație sau prin povești spuse fără adevăr. De aceea, protejarea Drumului înseamnă și protejarea atmosferei, a tăcerii, a perspectivei și a dreptului comunităților de a nu deveni decor.

Când nu știm dacă o intervenție este potrivită, alegem varianta mai puțin invazivă. Când nu știm dacă o poveste este adevărată, o verificăm. Când nu știm dacă un loc poate primi mai mulți oameni, întrebăm comunitatea și pe cei care îl cunosc.

Via Dobrogeana nu revendică Dobrogea. Își asumă doar obligația de a o prezenta cu respect și de a contribui la păstrarea ei.

Nu suntem proprietarii Drumului. Suntem, pentru o vreme, păstrătorii lui.

Capitolul 2 - Ceea ce păstrăm

Art. 5 · Comunitățile sunt centrul

Via Dobrogeana trece prin teritorii locuite, muncite și îngrijite de oameni. De aceea, comunitățile nu sunt puncte pe traseu și nici simple beneficiare ale proiectului. Ele sunt centrul viu al Drumului.

Orice dezvoltare durabilă începe prin a-i asculta pe cei care cunosc locul din interior. Primarul, profesorul, preotul, medicul, fermierul, pescarul, meșteșugarul, antreprenorul local, tânărul care a rămas și cel care s-a întors pot vedea lucruri pe care niciun plan făcut de la distanță nu le poate surprinde.

Carta cere ca proiectele locale să fie construite împreună cu oamenii locului, nu doar prezentate acestora după ce deciziile au fost luate. Participarea nu trebuie să fie formală. Ea trebuie să poată schimba soluția, calendarul și chiar direcția unei inițiative.

Valoarea creată de Drum trebuie să rămână, într-o proporție dreaptă, în comunitățile prin care trece. Cazarea, masa, ghidajul, produsele, serviciile, evenimentele și conținutul trebuie să ofere șanse reale oamenilor și întreprinderilor locale. Via Dobrogeana nu poate vorbi despre comunități dacă le ocolește economic.

În același timp, comunitatea nu trebuie presată să ofere mai mult decât poate sau să se transforme pentru a satisface așteptările vizitatorilor. Autenticitatea nu se comandă și nu se produce în serie. Ea se naște din relații firești și din respect pentru limite.

Acolo unde există diferențe de opinie, Drumul caută dialogul și soluția care unește fără să ascundă problemele. Nicio voce nu trebuie să pretindă că vorbește singură în numele întregii Dobroge.

Via Dobrogeana devine puternică atunci când fiecare comunitate se poate recunoaște în ea fără să-și piardă identitatea.

Capitolul 2 - Ceea ce păstrăm

Art. 6 · Memoria vie

Dobrogea este alcătuită din straturi de timp. Piatra, fosilele, cetățile, bisericile, geamiile, cimitirele, porturile, canalele, casele, drumurile și numele locurilor păstrează urmele unor lumi care s-au întâlnit aici.

Memoria nu aparține doar muzeelor și arhivelor. Ea trăiește în felul în care se pregătește hrana, în cuvintele păstrate într-o familie, în cântece, în meserii, în ritualuri, în modul de a citi vremea și în poveștile spuse la masă. Via Dobrogeana trebuie să le trateze cu aceeași seriozitate ca pe monumentele recunoscute oficial.

Poveștile Drumului trebuie documentate și atribuite. Nu inventăm legende pentru a face un loc mai atractiv și nu simplificăm istoria până când devine convenabilă. Atunci când există mai multe versiuni, le prezentăm cu onestitate și arătăm de unde provin.

Nicio cultură, credință sau comunitate nu poate fi redusă la un simbol decorativ. Diversitatea Dobrogei nu este o temă de comunicare, ci un adevăr format prin conviețuire, tensiuni, schimburi și timp. Carta cere respect egal pentru fiecare moștenire și refuză folosirea ei pentru excludere sau superioritate.

Memoria trebuie transmisă, nu doar admirată. Copiii și tinerii au nevoie de ocazii prin care să cunoască locurile, meseriile și oamenii din apropierea lor. Bătrânii trebuie ascultați înainte ca poveștile lor să dispară. Cercetătorii, profesorii și instituțiile culturale trebuie invitați să ofere rigoare și continuitate.

Via Dobrogeana nu va putea salva singură memoria unui ținut. Poate însă crea legături, poate face vizibile fragilitățile și poate susține oamenii care păstrează adevărul locurilor.

Un Drum fără memorie devine traseu. Un Drum care își cunoaște memoria poate deveni moștenire.

Capitolul 2 - Ceea ce păstrăm

Art. 7 · Natura are propriul ritm

Via Dobrogeana străbate un teritoriu viu. Apele, pădurile, stepa, stânca, solul, păsările și animalele nu sunt fundalul călătoriei. Ele sunt comunități de viață, cu ritmuri și limite care existau înaintea Drumului.

Cel care intră într-un spațiu natural nu primește libertatea de a-l folosi după bunul plac. Primește privilegiul de a-l cunoaște și obligația de a-l lăsa întreg. Liniștea, distanța față de animale, perioadele de cuibărit, riscul de incendiu și capacitatea unui loc de a primi vizitatori trebuie respectate fără negociere.

Drumul va evita traseele, evenimentele și amenajările care fragmentează habitate, tulbură speciile sau transformă zonele fragile în spații de consum. Acolo unde accesul trebuie limitat, protecția are prioritate față de vizibilitate și promovare.

Grija față de natură începe prin gesturi simple: nu lăsăm deșeuri, nu aprindem focul unde este interzis, nu ieșim din traseu în zone sensibile, nu culegem și nu luăm acasă ceea ce aparține locului. Dar responsabilitatea Drumului merge mai departe: educă, previne și repară, atunci când poate.

Via Dobrogeana caută sprijinul administrațiilor, specialiștilor, custozilor, cercetătorilor și oamenilor care cunosc terenul. Deciziile despre natură nu se iau după impresii, ci pe baza cunoașterii și a prudenței.

Nu orice loc frumos trebuie făcut cunoscut tuturor. Uneori, cea mai dreaptă formă de a-l păstra este să nu-l expunem.

Natura nu trebuie să se adapteze Drumului. Drumul trebuie să învețe ritmul naturii.

Capitolul 3

Cum mergem împreună

Capitolul 3 - Cum mergem împreună

Art. 8 · Fiecare își găsește locul

Via Dobrogeana este construită de oameni diferiți, iar această diferență este o forță. Membri, voluntari, comunități, instituții, parteneri, specialiști, călători și susținători pot contribui în forme distincte, fără ca una să anuleze valoarea celeilalte.

Nu toți trebuie să meargă în același ritm și nu toți trebuie să îndeplinească aceleași roluri. Unii deschid trasee, alții documentează, găzduiesc, educă, repară, finanțează, comunică sau veghează. Comunitatea Drumului devine întreagă atunci când fiecare contribuție cinstită își găsește rostul.

Apartenența nu se măsoară numai prin funcție, vechime, vizibilitate sau resurse. Ea se vede în consecvență, în disponibilitatea de a ajuta și în felul în care omul păstrează încrederea celorlalți. Nicio poziție nu oferă dreptul de a confisca proiectul sau de a vorbi în numele tuturor.

Carta îi cere fiecărui membru să-și recunoască atât darurile, cât și limitele. A cere ajutor nu este slăbiciune, iar a lăsa loc celui mai potrivit nu înseamnă pierderea autorității. Conducerea adevărată creează spațiu pentru oameni, nu dependență de o singură persoană.

În Comunitatea Drumului, diferențele de experiență, profesie, vârstă, origine sau convingeri nu justifică lipsa de respect. Ascultăm argumentul înainte de a judeca omul și căutăm ceea ce poate fi construit împreună.

Via Dobrogeana trebuie să rămână suficient de largă pentru ca fiecare om de bună-credință să se poată regăsi în ea și suficient de clară pentru ca nimeni să nu-i poată folosi numele împotriva valorilor sale.

Drumul are loc pentru fiecare, dar nu poate fi proprietatea nimănui.

Capitolul 3 - Cum mergem împreună

Art. 9 · Responsabilitatea

A face parte din Via Dobrogeana înseamnă a răspunde pentru ceea ce spui, ceea ce faci și ceea ce lași în urmă. Entuziasmul poate porni o inițiativă, dar numai responsabilitatea o face demnă de încredere.

Fiecare angajament trebuie asumat în raport cu timpul, competența și resursele reale. Nu promitem comunităților, partenerilor sau colegilor lucruri pe care nu le putem îndeplini. Când apar dificultăți, le spunem la timp și căutăm soluții înainte ca tăcerea să devină prejudiciu.

Resursele Drumului — bani, bunuri, timp, informații, imagine și încredere publică — sunt administrate cu rigoare. Ele nu sunt recompense personale și nu pot fi folosite pentru avantaje ascunse. Orice decizie trebuie să poată fi explicată limpede celor care au contribuit.

Responsabilitatea înseamnă și să recunoaștem greșeala. Nu o ascundem, nu o transferăm și nu o micșorăm prin comparație cu greșelile altora. O corectăm, învățăm din ea și schimbăm modul de lucru pentru ca ea să nu se repete.

Cei care reprezintă Via Dobrogeana în spațiul public poartă o grijă suplimentară. Cuvintele, imaginile și comportamentul lor pot întări sau slăbi munca întregii comunități. Libertatea de exprimare rămâne deplină, dar folosirea numelui Drumului cere măsură și adevăr.

Nu cerem perfecțiune. Cerem seriozitate, transparență și disponibilitatea de a răspunde pentru consecințe.

Încrederea începe acolo unde fiecare își face partea, chiar și atunci când nu este văzut.

Capitolul 3 - Cum mergem împreună

Art. 10 · Încrederea și cuvântul dat

Via Dobrogeana nu poate fi construită numai prin documente, proceduri și contracte. Ea are nevoie de încrederea care se naște atunci când oamenii spun adevărul, își respectă cuvântul și rămân alături unii de alții și în perioadele dificile.

Încrederea nu înseamnă lipsa verificării și nici acceptarea oricărei decizii. Întrebările, argumentele și controlul corect protejează proiectul. Ele trebuie însă formulate fără umilire, suspiciune permanentă sau jocuri de putere.

Cuvântul dat are aceeași greutate indiferent cui îi este adresat: unui partener important, unui voluntar, unui furnizor, unui copil sau unui om dintr-un sat aflat pe traseu. Dimensiunea relației nu schimbă obligația de a fi corect.

Conflictele vor exista. Carta nu cere evitarea lor cu orice preț, ci purtarea lor cinstită. Discutăm direct, separăm faptele de presupuneri, oferim dreptul la răspuns și căutăm repararea relației înaintea victoriei personale.

Informațiile primite în încredere sunt protejate. Meritul este recunoscut celui care a contribuit. Ideile nu sunt însușite, iar munca nevăzută nu este tratată ca și cum nu ar exista. Recunoștința este o formă de dreptate.

Când încrederea este încălcată, comunitatea trebuie să o apere prin clarificare, asumare și, dacă este necesar, prin delimitare. Iertarea nu obligă la repetarea aceleiași greșeli, iar unitatea nu cere tolerarea abuzului.

Drumul poate trece peste multe obstacole. Nu poate merge departe fără cuvânt dat și încredere păstrată.

Capitolul 3 - Cum mergem împreună

Art. 11 · Parteneriatul

Via Dobrogeana are nevoie de parteneri pentru a crește, dar nu de orice fel de parteneriat. O colaborare este potrivită atunci când întărește Drumul, respectă comunitățile și lasă în urmă o valoare care poate fi recunoscută și după încheierea ei.

Partenerii nu cumpără o parte din identitatea Via Dobrogeana și nu dobândesc dreptul de a-i schimba sensul. Ei se alătură unei construcții comune, în care vizibilitatea vine împreună cu responsabilitatea, iar contribuția financiară nu înlocuiește respectul pentru loc și oameni.

Fiecare parteneriat trebuie să fie limpede în privința scopului, resurselor, obligațiilor și rezultatelor. Nu ascundem condiții, interese sau beneficii. Promisiunile publice trebuie să poată fi susținute prin fapte, iar folosirea numelui și a imaginii Drumului trebuie să rămână în acord cu valorile Cartei.

Preferăm partenerii care construiesc alături de noi: susțin infrastructura, educația, cercetarea, protejarea naturii, economia locală și accesul responsabil la Dobrogea. O asociere devine valoroasă atunci când răspunde unei nevoi reale și nu se reduce la o apariție de moment.

Via Dobrogeana își păstrează dreptul de a refuza o colaborare care aduce resurse, dar slăbește încrederea, denaturează mesajul sau intră în contradicție cu interesele comunităților și ale mediului. Independența morală valorează mai mult decât orice avantaj imediat.

Parteneriatul adevărat nu pune un nume peste Drum. Pune umărul la ceea ce Drumul lasă în urmă.

Capitolul 3 - Cum mergem împreună

Art. 12 · Decizia și măsura

Via Dobrogeana va crește prin multe decizii: despre trasee, proiecte, resurse, evenimente, parteneriate și oameni. Nicio decizie importantă nu trebuie luată numai pentru că este rapidă, populară sau convenabilă.

Măsura este criteriul care ne ajută să păstrăm echilibrul dintre dezvoltare și protecție, între inițiativă și prudență, între vizibilitate și discreție. Nu tot ceea ce putem face trebuie făcut, iar nu tot ceea ce atrage atenția servește cu adevărat Drumului.

Deciziile se pregătesc prin informații corecte, consultare și asumarea consecințelor. Cei afectați trebuie ascultați, iar specialiștii trebuie implicați acolo unde experiența lor este necesară. Funcția nu înlocuiește competența, iar urgența nu justifică lipsa de rigoare.

Când există mai multe soluții, alegem varianta care protejează cel mai bine încrederea, locul și continuitatea proiectului. Când o decizie poate produce un prejudiciu greu de reparat, prudența are prioritate. Când o alegere se dovedește greșită, avem datoria să o revizuim.

Nicio majoritate nu poate transforma nedreptatea în regulă și nicio voce puternică nu poate înlocui argumentul. Comunitatea Drumului caută consensul, dar nu folosește unitatea ca pretext pentru tăcerea celor care văd un risc sau o abatere.

Via Dobrogeana trebuie să poată explica nu doar ce a decis, ci și de ce. O decizie bună rămâne dreaptă și atunci când este privită după trecerea entuziasmului.

Măsura nu încetinește Drumul. Îl ajută să ajungă mai departe.

Capitolul 3 - Cum mergem împreună

Art. 13 · Ceea ce lăsăm mai departe

Via Dobrogeana nu este construită pentru o singură generație. Tot ceea ce facem trebuie gândit astfel încât să poată fi continuat, îngrijit și înțeles de cei care vor veni după noi.

O moștenire nu înseamnă numai borne, hărți, clădiri sau arhive. Înseamnă și metode de lucru, relații păstrate, povești documentate, încredere între oameni și capacitatea comunităților de a duce mai departe ceea ce le este folositor.

Fiecare proiect trebuie să lase cunoaștere și autonomie, nu dependență. Îi pregătim pe cei care pot continua, împărtășim informația și păstrăm memoria deciziilor. Nu construim structuri care se prăbușesc atunci când o persoană pleacă și nu transformăm experiența în privilegiu personal.

Copiii și tinerii au un loc esențial în această continuitate. Via Dobrogeana trebuie să le ofere experiențe prin care să înțeleagă natura, istoria, meseriile, diversitatea și responsabilitatea față de loc. Ei nu sunt doar publicul de mâine, ci partenerii de astăzi.

În timp, traseul se va schimba, comunitățile vor evolua, iar tehnologia va aduce alte forme de orientare și comunicare. Carta nu cere ca totul să rămână neschimbat. Cere ca orice schimbare să păstreze sensul fondator: legătura dintre oameni, locuri și grija față de ceea ce nu ne aparține în întregime.

Valoarea unei generații nu se măsoară prin cât de mult a ocupat, ci prin cât de bine a pregătit locul pentru cei care urmează.

Drumul devine moștenire numai atunci când poate fi dăruit mai departe.

Legământul Drumului

Încheiere

Noi, cei care alegem să construim, să sprijinim, să străbatem sau să îngrijim Via Dobrogeana, primim această Cartă ca reper comun.

Nu ne așezăm deasupra Dobrogei și nu pretindem că o reprezentăm în întregime. Venim cu respect față de oamenii, natura, memoria și munca acestui ținut. Alegem să ascultăm înainte de a decide, să construim înainte de a revendica și să păstrăm înainte de a promova.

Ne asumăm să folosim numele Via Dobrogeana cu adevăr și măsură. Să administrăm cu rigoare resursele și încrederea primite. Să recunoaștem contribuția fiecăruia, să protejăm demnitatea oamenilor și să nu lăsăm interesul personal să devină mai important decât rostul Drumului.

Primim diferențele dintre noi fără a pierde direcția comună. Vom putea greși, ne vom putea contrazice și vom fi obligați să ne schimbăm uneori planurile. Dar ne angajăm să nu ascundem greșeala, să nu transformăm conflictul în dușmănie și să nu sacrificăm adevărul pentru o unitate aparentă.

Vom judeca fiecare pas prin ceea ce lasă în urmă: un loc mai bine păstrat, o comunitate mai puternică, o poveste spusă corect, un copil care înțelege mai mult, un călător care pleacă mai responsabil sau o legătură care poate dura.

Aceasta este promisiunea fondatoare a Via Dobrogeana: să fim, pentru timpul care ne este dat, buni păstrători ai Drumului dintre ape și să-l încredințăm celor care vin după noi mai adevărat, mai viu și mai întreg.

Drumul născut între ape merge mai departe prin oameni.

